

* PIERRE BARBIER *

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ *)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΟΥΖΕ, ΙΟΥΛΙΑ

(Κρούεται ἡ θύρα πρὸς τὰ δεξιὰ).

ΠΟΥΖΕ. Κῆπιος ἐρχεται . . . ἂν ᾦτο αὐτή. . .
(*Ἡ Ἰουλία ἐμφανίζεται ἀνοίγουσα τὴν θύραν*)
"ὦ ναί· εἶνε ἡ ώραία μου κόμησσα.

ΙΟΥΛΙΑ. Καλημέρα!

ΠΟΥΖΕ. "ὦ ἤλιε ἐλθέ νὰ συντροφεύσης τὴν θεάν μου. Ἡ Ἀφροδίτη διήλθε τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας μου.

ΙΟΥΛΙΑ (*ἀναχαιτίζουσα αὐτὸν διὰ κινήσεως*). Παρακαλῶ! Μὴ κόμειτε ἔτσι. Διὰ νὰ χροσητε τὸ λογικόν σας περιμένετε τοῦλάχιστον νὰ κλεισθῶσιν αἱ θύραι. . . (*Παρατηροῦσα πρὸς εἰσ-τήν*). . . Οὐδένα πρέπει νὰ μυήσωμεν εἰς τὰς μυστικὰς μας αὐτὰς μεταμορφώσεις.

ΠΟΥΖΕ. Ἦσυχάσατε. Εἴμεθα μόνοι. Ἀλλὰ πρὸς τί ὁ φόβος οὗτος; μήπως ἄλλοι ὀφθαλμοὶ ἀπὸ τοὺς ιδικοὺς μου ἐντὸς ὀλίγου. . . αἶφνης. . .

ΙΟΥΛΙΑ. Τίποτε δὲν θὰ μάθῃ κανεὶς ἢ πολὺ ὀλίγα.

ΠΟΥΖΕ. Ὑπάρχει λοιπὸν θνητὸς μᾶλλον εὐτυχῆς καὶ ἄξιος εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιφυλάσσετε τὴν ἐπίσημον ταύτην εὐνοίαν τοῦ ν' ἀποκρύπτετε τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς ἀπὸ βλέμματι ἀδιάκριτον;

ΙΟΥΛΙΑ. Πρὸς τί ζητεῖτε νὰ μάθετε τὸ μυστικόν; Σᾶς ἐνδιαφέρει διὰ τὸ ἔργον σας;

ΠΟΥΖΕ. Ἀλλὰ διὰ ποῖον λοιπὸν προσορίζετε τὴν εἰκόνα ταύτην τὴν ἐπαξίαν τοῦ προτύπου;

ΙΟΥΛΙΑ. Διὰ ποῖον; Ἀπλούστατα. Ὁ μακαρίτης σύζυγός μου ὠρκίζετο ὅτι ἦμην ώραία. Ἀλλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ ἐγὼ οἰκτεῖρω μίαν καλλονὴν φθαρτὴν, ἡ ὁποία αὐριον δὲν θὰ ὑπάρχῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ καταλίπω τὴν εἰκόνα τῆς εἰς τοὺς ἀπογόνους μου. Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ. . . εἰς τὸ ἔργον. . . ἀρχίσατε. Σᾶς παραχωρῶ. . . ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, δὲν δύναμαι περισσότερον. Ὁ σύζυγός μου ἀναμένει νὰ προσευχηθῶ ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἶνε ἡ ἡμέρα του.

ΠΟΥΖΕ (*ἐν ὀργῇ*). "Ὅχι· δὲν εἶνε ἡ αἰτία αὐτὴ θέλετε νὰ μὲ ἀποφύγητε. Μὲ ἐμπαίζετε.

ΙΟΥΛΙΑ. Ἀχάριστε! (*Ὁ Πουζὲ δυσανασχετεῖ*). "Ελα λοιπὸν, ἐργάσου. . . εἰδ' ἄλλως θὰ φύγω.

ΠΟΥΖΕ. Νὰ ἐργασθῶ! Ἀ σκληρά! Ἀλλὰ μήπως ἔχω τὸ θάρρος; Ἀλλως τε τί εἶνε τὸ ἰδικόν μου σχεῖμα ἐμπρὸς εἰς ἔργον τοιοῦτον (*δεικνύων τὴν Ἰουλίαν*) τὸ ωραιότερον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ Θεὸς ἐπλασε μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας;! Ὅταν δὲν σᾶς βλέπω ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸ ἔργον μου, ἀλλ' ὅταν ἐρχεσθε ἐδῶ. . . τετέλεσται. . . ἡ λάμπις σας τὸ ἐκμηδενίζει καὶ

τότε μὴ δυνάμενος νὰ βλέπω μίαν ψευδῆ, προπετῇ ἀπεικόνισιν, προτιμῶ νὰ βυθίζω τὸ βλέμμα μου εἰς τὴν πραγματικότητα (*Γονυπετεῖ πρὸ αὐτῆς καὶ τῆς φιλεῖ τὰς χεῖρας*).

ΙΟΥΛΙΑ (*μειδιῶσα καὶ κατ' ἰδίαν*). Ἐὰν ᾦτο δοῦξ!

ΠΟΥΖΕ (*ἐγειρόμενος καὶ κατ' ἰδίαν*). Ἴδού τί κόμει ἡ ἐπιρροή τῶν γυναικῶν αὐτῶν! "ὦ ποίαν μέθην προκαλεῖ ἐν τῆς καὶ μόνον μειδίαμα! Ἀλλὰ πρὸς τί ἄρά γε φαίνεται ἐνθαρρύνουσα τοὺς πόθους μου; (*Πρὸς τὴν Ἰουλίαν*). Οἱ ὀφθαλμοί σας εἶνε πλήρεις ἔρωτος, καὶ τὸ ὕφος σας προδίδει ὅτι ἔχετε πολλὰ νὰ μοὶ εἴπητε. . . Σᾶς ἀκούω φρίσσω. . . ἀλλὰ σεῖς σιωπᾶτε καὶ δὲν ἔχω εἰμὴ μόνον τὸ βλέμμα σας. . .

ΙΟΥΛΙΑ. Καὶ δὲν εἶνε ἀρκετὸν αὐτό;

ΠΟΥΖΕ. Ναί, εἶνε ἡ ἐλπίς ἡ γονιμοποιουσα τὴν ψυχὴν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς, ἵνα τὴν καταστήσῃ ἔπειτα στεῖραν καὶ ἄγονον, εὐθὺς ὡς ἀπατηθῇ.

ΙΟΥΛΙΑ. Ἀληθῶς; Λοιπὸν διὰ νὰ χαράξῃ ὁ καλλιτέχνης μίαν πιστὴν εἰκόνα πρέπει νὰ ἐρασθῇ τοῦ προτύπου του; (*Μειδιῶσα*). Καὶ ὅταν ἔχῃ πολλὰ ταιαῦτα;!

ΠΟΥΖΕ. "Α ὄχι! . . . Ὁ καλλιτέχνης δὲν ἔχει παρὰ ἐν καὶ μόνον πρότυπον, ὅπως ἔχει μίαν καὶ μόνην μητέρα, ἓνα καὶ μόνον Θεόν. Ναί. Περικλείοντες εἰς τὴν ψυχὴν μας τὴν εἰκόνα τῆς, δὲν ἔχμεν παρὰ ἐν καὶ μόνον πρότυπον, τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν λατρεύομεν καὶ ἕκαστον θέλγητρον τὸ ὁποῖον δανειζόμεθα εἰς τὸ ἔργον μας ἀπὸ τῶν ὥραιον μας εἰδῶλον, φέρει καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ κάλλους του.

ΙΟΥΛΙΑ. Ἀλλὰ πῶς; Παρὰ τὸ εὐμετάβολον τοῦ χρόνου, παρὰ τὸ ἐπερχόμενον γῆρας, τὴν ἀστασίαν τοῦ ἔρωτος, καὶ τὰ τόσα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ προσερχόμενα εἰς ἡμᾶς θέλγητρα, εἰσθε τόσοι σεῖς οἱ καλλιτέχναι ἰδιότροποι, ὥστε προσηλοῦσθε εἰς μίαν καὶ μόνην καλλονὴν χωρὶς νὰ φοβῆσθε μήπως παυχεύσητε καὶ χωρὶς νὰ σκέπτεσθε ἐὰν ᾦται ὀρθόν νὰ ἐνσαρκώνετε ἑκατὸν Ἀφροδίτας εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον;

ΠΟΥΖΕ. "Ὅχι. Δὲν εἶνε τὸ αὐτὸ πρόσωπον καὶ διὰ τοῦτο βλέπουσιν ὅτι τὸ μάρμαρον διὰ τῶν χειρῶν μας περιβάλλεται ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους ἐκφράσεις. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουσιν, ὅταν μᾶς ἐμπνέῃ ὁ ἔρως. Τὸ ἰδανικὸν ἀναφαίνεται ὑπὸ τὴν λόμπιν ἐνός μειδιάματος, εἰς τὴν φλόγα ἐνός βλέμματος, ὅπερ διαθερμαίνει τὰ στήθη μας, ἐπὶ τοῦ ἄκρου χείλους ἐφ' οὗ πλανᾶται τὸ φίλημα. Τὰ δὲ ἔργα τῶν χειρῶν μας δὲν φοβοῦνται τὴν ἀπειλὴν τοῦ χρόνου, ὅταν ὁ ἔρως θέλει ἐπ' αὐτοῦ τὴν σφραγίδα του, διότι ὁ ἔρως τὰ πάντα ζωογονεῖ καὶ τὰ πάντα νικᾷ καὶ αὐτὸν ἀκέρμη τὸν χρόνον.

ΙΟΥΛΙΑ (*φιλαρέσκως, δεικνύουσα τὸ ἀγαλμα*). Τότε λοιπὸν, Πουζέ, τὸ ἀγαλμα αὐτὸ εἶνε ζωντανόν;

*) Συνέχεια.

ΠΟΥΖΕ. Ναί, ἔχει καὶ αὐτὸ τὴν ζωὴν του.
Ἀλλὰ εἰς τὸ καταστήσω ἀθάνατον πρέπει
νὰ ἐμφυσηθῶ εἰς τὴν Ἀφροδίτην μου τὸ πῦρ
ἐκεῖνο, ὅπερ ἐξ αὐτῆς μοὶ παρέρχεται. Θέλω
οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς νὰ φαίνονται ὅτι ἀτενίζουσιν
εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ στίθος τῆς τὸ
μαρμάρινον νὰ ἔχῃ ἐρωτικὰς φρικιάσεις. Ἡξέ-
υρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ, Ἰουλία... Πιστεύω δὲ ὅτι
ἡ τέχνη ἐν τῇ μέθῃ τῆς τότε θὰ δεσπόσῃ τῆς
φύσεως, ὅταν ἐπὶ τέλους ἡ καρδία σου, παρα-
διδεμένη εἰς τὸν νικητὴν αὐτῆς ἔρωτα, ἀντα-
ποκριθῇ εἰς τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου...
(Δεικνὼν τὸ ἄγαλμα). Τότε...παράλαβε πλέον
τὸ ἄγαλμα...θὰ ἦσαι σὺ ἡ ἰδία...ζῶσα.

ΙΟΥΛΙΑ. (Υποχωροῦσα) Ὡς ἔχεις τόσον πῦρ
ἐρὸν ἐντός σου, ὥστε μοὶ ἐμπνέεις τρόμον.

ΠΟΥΖΕ. Ἡ ἐλπὶς τὴν ὁπλάν χθὲς ἔτι μοὶ
ἐδίδες εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον, μοὶ παρέχει
νομίζω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ ὁμιλῶ οὕτω. (Κατ'
ἰδίαν) Ἀπιστοὶ καλλοναί, σεῖς αἵτινες συγ-
κρατοῦμεναι ὑπὸ τῆς ἀλαζονίας περιφρονεῖτε
τὸν ἔρωτα, ἐν ᾧ εἶνε βέβαιον ὅτι θέλετε νὰ
ἀγαπήσθε. (Μεταβάλλων τόνον φωνῆς). Ἰουλία!
Μοὺ κατέβηλξας τὴν καρδίαν! Θέλεις καὶ νὰ τὴν
κατασχίσῃς; Ἐὰν ἀπελπιζόμην...ἐάν...

ΙΟΥΛΙΑ (ταπεινῇ τῇ φωνῇ) Διατὶ νὰ ἀπελπι-
σθῇς!...

ΠΟΥΖΕ. (Γορυπετῶν πρὸ αὐτῆς καὶ περιβάλ-
λων αὐτὴν περιπαθῶς διὰ τῶν βραχιόνων
του) Ὡς εὐτυχία!

ΙΟΥΛΙΑ. Τί εἶνε αὐτοὶ οἱ Γάλλοι! Ἡ φωνὴ
τῶν ὁμοιάζει μὲ θωπεῖαν, ἥτις σὰς καταλαμβά-
νει, σὰς θέλγει, σὰς κυριεύει καὶ σὰς παρασύρει
εἰς ἔκστασιν. Περιέργος ἐν ἀρχῇ ἡ ἀγαπωμένη
ἀκούει τὴν φωνὴν αὐτὴν τὴν τερψίθυμον...ἀλλὰ
παραυτὰ ἡ περιέργεια βαίνει πλέον τοῦ δέοντος.

ΠΟΥΖΕ. (ἐν παραφορᾷ) Ἰουλία, σκέφθητι κα-
λῶς. Εἶνε πλέον ἢ ἐλπίς ὅ,τι τώρα μοῦ ἐπι-
τρέπεις. Εἰπέ μοι. Εἶνε τοῦτο καὶ ἡ βεβαιότης
ὅτι δὲν θὰ μείνης ἀναίσθητος εἰς τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς μου;

ΙΟΥΛΙΑ. (ὑπερασπιζομένη ἑαυτὴν ἀδρανῶς).
Πουζέ! (Ἡ Λουίζα ἐμφανίζεται ἐν τῷ βάθει
καὶ μένει ἐκπληκτος στηριζομένη δ' ἡσυχῶς ἐπὶ
τοῦ γείσου τοῦ παραθύρου τείνει τὸ οὖς πρὸς
ἀκρόασιν).

ΠΟΥΖΕ. Ὡς ἄφες τὴν κόμην σου νὰ πλανηθῇ
ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ἄφες τὴν τραχεῖάν μου
χεῖρα νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρά σου τὴν λευκὴν. Ἀς
κλίνῃ ἐπ' ἐμοῦ ἡ ἀξιολάτρευτος κεφαλὴ σου καὶ
τὸ χεῖλος σου, συγκατανεῦσον, νὰ προσεγγίσῃ
τὸ ἰδικόν μου, ἃς ἀφήσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐν ζωγρό-
νον του φίλημα. (Ἡ Ἰουλία προσκλίνει εἰς τὴν
περίπτυσιν τοῦ Πουζέ. Τὰ χεῖλη τῶν συνε-
ροῦνται. Ἡ Λουίζα κινεῖ μετ' ἐλαφροῦ κρότον

ἀλλ' ἀκουσίως αὐτῆς τὸ παραθυρόφυλλον καὶ
ἐξαφανίζεται).

ΙΟΥΛΙΑ. (ἐγχειρομένη βιαίως). Πουζέ.. Μοὶ
φαίνεται ὅτι ἤκουσα κρότον εἰς τὸ παράθυρον.

ΠΟΥΖΕ. (συγκρατῶν αὐτὴν μετὰ ζέσεως).
Ὅχι...Μεῖνε... Δὲν εἶνε κανεὶ. (Βλέπων ὅτι
ἡ Ἰουλία ἀρθιστάται, ἀπτεται τοῦ ἐπανωφορίου
της). Ἀναχωρεῖς;

ΙΟΥΛΙΑ. (Ἐν ἀρνησυχίᾳ). Ὀλίγον ἀργὰ μί-
λιστα!

ΠΟΥΖΕ. (Μετὰ πάθους). Ὡς μεῖνον, μεῖνον,
Ἰουλία... τὸ θέλω.

ΙΟΥΛΙΑ. Ὅχι, ἄφες με, ἄφες τὴν χεῖρά μου.

ΠΟΥΖΕ. Ἀλλὰ...

ΙΟΥΛΙΑ. Ὅχι... Σὰς ἀπαγορεύω νὰ μὲ ἀκο-
λουθήτῃτε (Ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς θύρας) Ἐς
αὔριον (Ἀπέρχεται βιαίως).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΟΥΖΕ καὶ εἷτα ΛΟΥΙΖΑ

ΠΟΥΖΕ. (Ἐχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλω-
μένους ἐπὶ τῆς θύρας). Καρδία λίθινος! Οὐδὲ
κἂν συγκινεῖται, ὅταν ἐγὼ παραδίδωμαι εἰς τὸν
ἔρωτά μου καὶ τήκομαι! Καὶ ὁμως παίζουσα
ἡ γυνὴ αὐτῇ μὲ μεθύσκει. Τὸ μαγνητικόν της
βλέμμα μὲ σύρει εἰς τὴν παγίδα. Νομίζω ὅτι
εἶμαι ὁ ἐραστὴς αὐτῆς, ἐνῶ πράγματι εἶμαι τὸ
παῖγνιόν της ἔ! Τί τὴν μέλει ἐκείνην, ἐὼν βα-
σανίζῃ καὶ προπηλακίζει ἓνα δυστυχῇ! (Μετα-
βαίνων εἰς τὸ παράθυρον καὶ ὠθῶν αὐτὸ ἐν
ὀργῇ). Δὲν εἶνε κανεὶς... δὲν εἶνε. (Ἀνοίγων
τὴν δεξιὰν θύραν καὶ ὀπισθοχωρῶν). Εἶσαι σὺ
Λουίζα; (Ἡ Λουίζα εἰσέρχεται Ὁ Πουζέ ἐξα-
κολοθεῖ ἐν ἀμηχανίᾳ). Καὶ χωρὶς νὰ κτυπήσῃς
τὴν θύραν;

ΛΟΥΙΖΑ. (Μετὰ φωνῆς ἡρέμου). Ἐκείμιζα τὸ
παιδί.

ΠΟΥΖΕ. Ἀ!... (Λαμβάνων τὴν ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης ἐπιστολὴν ἣν εἶχε γράψῃ ἐν ἀρχῇ τῆς
πράξεως) Θὰ ἐξέλθω... Πρέπει νὰ ἐξέλθω διὰ
νὰ δώσω τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν εἰς τὸ ταχυδρο-
μεῖον. (Λαμβάνει τὸν πῦλόν του καὶ τὸ ἐπανω-
φορίον του). Θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως.

(Ἐπεται συνέχεια).

